

at saa ville Statsregnskaberne komme til at udvise et betydeligt Underskud, og der vil blive tæret stærkt paa den heldigvis ret store Kassebeholdning, vi have i Øjeblikket.

Se, jeg vil nødig tegne Billedet altfor mørkt. Jeg forelagde i Gaar en Finanslov med et Underskud paa 1 Mill. Kr., men jeg henviste jo til Haabet om, at de stigende Indtægter ville dække baade dette Underskud, og hvad der maatte blive paaført Finansloven i Samlingens Løb. Naar jeg nu har understreget stærkt de 6 Mill. Kr., som fremkomme til Forringelse af den aarlige Balance ved disse Lønningslove og ved Toldloven, skal jeg heller ikke undlade at henvise til, at vi have jo ny Indtægtskilder, der komme til at springe i den nærmeste Fremtid. For det første faa vi 1 Mill. Kr. af Nationalbanken som Afgift af Forlængelsen af dens Oktroj — det er jo i 1909. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. er sikret os som fast Pengeafgift — og dernæst skal der gives en vis Andel i Overskuddet, og jeg tror, jeg har Ret til at anslaa, at der i det mindste vil indkomme 1 Mill. Kr. derved. Dernæst staa vi overfor en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld i det næste Aar, og med de stigende Ejendomspriser saavel i By som paa Land tør det vel antages, at denne Vurdering vil medføre, at Ejendomsskylden vil give noget mere, og det tør vel ogsaa antages, at denne højere Vurdering vil give sig Udslag paa Formueskatten, ligesom man jo skulde tro, at de bedre Tider og det større Forbrug ogsaa maatte give sig Udslag paa Indkomstskatten, og at vi derfor tør vente en dog nogenlunde god Stigning paa de direkte Skatter. Det er ogsaa al den Trøst, jeg kan give: Henvisningen til den Afgift, vi faa fra Nationalbanken, og Haabet om, at den forestaaende Vurdering til Ejendomsskyld skal føre de direkte Skatter noget i Vejret. Og saa i øvrigt Tilliden til, at Indtægterne i det hele i de kommende Aar stadig skulde være stigende. Men at de skulde blive ved at være stigende i samme Grad som i de to sidste Aar, vilde være letsindigt at tro. De have jo kun været stærkt stigende, fordi vi i det hele have været i en stærk Opgangsperiode, og ethvert Barn ved, at en Opgangsperiode bliver fulgt af en Stilstands-, af en Nedgangsperiode. Den vil komme, og vi skulde den igennem.

I min Oversigt over de kommende Udgifter har jeg ikke omtalt de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarligt, som i Løbet af en 15—16 Aar ville blive Udgift som Følge af Jernbanelovens Vedtagelse, men de skulde jo ogsaa betales. Jeg har ikke omtalt dem, fordi

jeg forbeholder mig, hvis Situationen maatte kræve det, under Sagens Behandling at stille Ændringsforslag om, at den Del af disse $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, som ikke kan ventes dækket ved den Værdistigningsskat, som jeg haaber skal blive gennemført, maa blive dækket ved Laan. Jeg mener, at dette er forsvarligt, efter at vi nu i en Række af Aar have anlagt baade ny Baner og ny Banegaarde af Kassebeholdningen; jeg mener da, det vil være berettiget, at vi søge Udgiften til Anlægget af disse ny Baner dækket ved Laan, hvis dette er nødvendigt, og jeg vil allerede nu sige, at jeg forbeholder mig at stille Ændringsforslag i saa Henseende. Jeg har heller ikke omtalt den Udgift, som vi jo alle vide kommer: Udgiften til Tiendeafløsningen. Jeg nævnede i Gaar, at den havde meldt sig paa det foreliggende Finanslovsforslag, foreløbig kun med 170,000 Kr., men den vil jo melde sig med stigende Beløb hvert Aar og sluttelig naa Beløbet 1,700,000 Kr. Naar jeg alligevel ikke har omtalt den, er det, fordi det jo viser sig, at den kommer temmelig langsomt, idet Afløsningen af Tienden tager betydelig mere Tid, end man havde ventet, og saa tænker og haaber jeg, at det skal gaa saaledes, at naar den er stegen til et nogenlunde stort Beløb, indhentes den af den Million Kr., som vi i 15 Aar skulde have af Københavns Kommune, naar Grunden ude paa den nuværende Banegaard er ryddet.

Idet jeg har nævnt disse forskellige Ting, har jeg søgt at give et saa troværdigt Billede af den finansielle Situation, der vil blive Følgen af Lønningslovene, som det har været mig muligt. Statsregnskabet straalade jo som en Sol paa en Midsommerdag; da Finansloven kom, var der allerede Dis for Solen. Efter at disse Lønningslove ere forelagte, antager jeg, at Tinget med mig er enigt om, at det er i høj Grad skyet Vejr, og jeg tror, at det vil være noget, inden Rigdommens Sol paa ny kommer til at varme over dette Ting og det andet. Men derved er jo intet at gøre. Fra alle Sider har man erkendt, at Tiden var kommen til en Lønningsforhøjelse; vi maa tage Konsekvenserne af vore Ord, og jeg haaber ogsaa, det skal vise sig, at vi ere i Stand til at bære de Byrder, der her blive det danske Folk paalagte. Hermed skal jeg anbefale denne Lov til det høje Tings Velvillie.

Men inden jeg slutter, har jeg endnu nogle Lovforslag, der Gudskelov ere for Bagateller at regne i Sammenligning med det, hvis Omtale jeg nu har sluttet. Der